

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA SPRAWIEDLIWOŚCI.

WARSZAWA.

Nr. 14.

16 lipca 1928.

T R E Ś Ć :

ROZPORZĄDZENIA:

	Str.
18. Ministra Sprawiedliwości z dnia 14 czerwca 1928 r. w sprawie podwyższenia opłat za utrzymanie więźniów administracyjnych w więzieniach sądowych i za żywienie więźniów sądowych, osadzonych w aresztach gmin miejskich i wiejskich	246
19. Ministra Sprawiedliwości z dnia 20 czerwca 1928 r. w sprawie zmiany zarządzenia wykonawczego z dnia 28 kwietnia 1920 r. do rozporządzenia Ministra b. dzielnicy pruskiej z dnia 3 marca 1920 r. o aplikacji sądowej.	246
20. Ministra Sprawiedliwości z dnia 30 czerwca 1928 r. o utworzeniu urzędu notariusza w Aleksandrowie w okręgu sądu okręgowego w Łodzi.	247
21. Ministra Sprawiedliwości z dnia 30 czerwca 1928 r. o utworzeniu urzędu notariusza w Dąbrowicy w okręgu sądu okręgowego w Równem.	247

OKÓLNIKI:

Nr. 1399/II. A./28 w sprawie wykonania art. 47 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o dozorze nad artykułami żywności i przedmiotami użytku	247
Nr. 1400/II. A./28 w sprawie prowadzenia rejestrów dla spraw karno administracyjnych	248
Nr. 1401/II. A./28 w sprawie udzielania stronom wyczerpujących wyjaśnień, zawiadomień lub pouczeń na stawiane przez nie wnioski lub wnoszone przez nie prośby i zażalenia	253
Nr. 1402/II. A. W./28 w sprawie tablic orjentacyjnych w sądach i urzędach wymiaru sprawiedliwości	254
Nr. 1403/II. A./28 w sprawie usunięcia niedokładności i braków w protokółach wizytacyj	255

	Str.
Nr. 1405/N. P./28 w sprawie sprawozdań prokuratorskich	256
Nr. 1406/II. G. S./28 w sprawie dodatku do uposażenia w miesiącach lipcu, sierpniu i wrześniu 1928 r.	261
Nr. 1407/II. G. S./28 w sprawie zarachowania grzywien sądowych z ustawy z dnia 18 lipca 1924 r. o zabezpieczeniu na wypadek bezrobocia	263
Nr. 1408/I. U./28 dotyczący wykonania ustawy o amnestji z powodu dziesięciolecia odzyskania niepodległości przez Państwo Polskie .	264
Nr. 1409/III. A. W./28 w sprawie klasyfikacji więzień i segregacji więźniów	266
KOMUNIKATY:	
w sprawie zmiany § 96 Instrukcji dla kas skarbowych	269
w sprawie umieszczenia we wszystkich gmachach plakatu Powszechnej Wystawy Krajowej w roku 1929	270
RUCH SŁUŻBOWY	270
ADWOKATURA:	
a) W Okręgu Izby Adwokackiej w Samborze	272
b) W Okręgu Izby Adwokackiej w Poznaniu	272
KONKURS	272

18.

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Sprawiedliwości z dnia 14 czerwca 1928 r. w sprawie podwyższenia opłat za utrzymanie więźniów administracyjnych w więzieniach sądowych i za żywienie więźniów sądowych, osadzonych w aresztach gmin miejskich i wiejskich.

Od dnia 1 lipca 1928 r. opłatę za utrzymanie więźniów administracyjnych, osadzonych w więzieniach podległych Ministerstwu Sprawiedliwości podwyższa się do 195 gr. dziennie od osoby (koszt żywienia jednego więźnia 91 groszy i inne koszta 104 gr.), a wysokość opłat za żywienie więźniów sądowych, osadzonych tymczasowo w aresztach komunalnych gmin miejskich i wiejskich w okręgach sądów apelacyjnych w Warszawie, Lublinie i Wilnie ustala się na 75 groszy od osoby dziennie.

Minister Sprawiedliwości:
A. Meysztowicz

19.

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Sprawiedliwości z dnia 20 czerwca 1928 r. w sprawie zmiany zarządzenia wykonawczego z dnia 28 kwietnia 1920 r. do rozporządzenia Ministra b. dzielnicy pruskiej z dnia 3 marca 1920 r. o aplikacji sądowej (Dziennik Urzędowy Ministerstwa b. dzielnicy pruskiej Nr. 24, poz. 232 str. 540).

Na podstawie art. 2 ustawy z dn. 7 kwietnia 1922 r. (Dz. U. R. P. Nr. 30, poz. 247) i art. 12 rozporządzenia Ministra b. dzielnicy pruskiej z dnia 3 marca 1920 r. o aplikacji sądowej (Dz. Urzęd. Min. b. dziel. prusk. Nr. 11, poz. 96, str. 246) zarządzam co następuje:

§ 1. Ustęp pierwszy § 3 zarządzenia wykonawczego z dnia 28 kwietnia 1920 r. do rozporządzenia Ministra b. dzielnicy pruskiej z dnia 3 marca 1920 r. o aplikacji sądowej (Dziennik Urzędowy Ministerstwa b. dzielnicy pruskiej Nr. 24, poz. 232, str. 540) otrzymuje brzmienie następujące:

„Komisja egzaminacyjna dla poszczególnych egzaminów składa się z trzech członków, wśród których musi być przynajmniej dwóch sędziów lub też jeden sędzia i prokurator”.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Sprawiedliwości:
A. Meysztowicz

20.

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Sprawiedliwości z dnia 30 czerwca 1928 r. o utworzeniu urzędu notariusza w Aleksandrowie w okręgu sądu okręgowego w Łodzi.

Na podstawie art. 4 ustawy notarialnej z 1866 r. zarządza się co następuje:

§ 1. Tworzy się siedemnasty urząd notariusza przy wydziale hipotecznym sądu pokoju w Łodzi z siedzibą notariusza w Aleksandrowie powiatu łódzkiego.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 września 1928 r.

Minister Sprawiedliwości:
A. Meysztowicz

21.

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Sprawiedliwości z dnia 30 czerwca 1928 r. o utworzeniu urzędu notariusza w Dąbrowicy w okręgu sądu okręgowego w Równem.

Na podstawie art. 4 ustawy notarialnej z 1866 r. zarządza się co następuje:

§ 1. Tworzy się urząd notariusza w Dąbrowicy powiatu sarnieńskiego.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 września 1928 r.

Minister Sprawiedliwości:
A. Meysztowicz

OKÓLNIK Nr. 1399/II. A./28

w sprawie

wykonania art. 47 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o dozorze nad artykułami żywności i przedmiotami użytku.

Do wszystkich władz wymiaru sprawiedliwości Rzeczypospolitej, z wyjątkiem władz znajdujących się w okręgu sądu apelacyjnego w Katowicach.

W myśl art. 47 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o dozorze nad artykułami żywności i przedmiotami użytku (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 343), które weszło w życie z dniem 24 czerwca 1928 r., grzywny na-

kładane na zasadzie tego rozporządzenia, przypadają Państwowemu Zakładowi badania żywności i przedmiotów użytku, wskazanemu dla okręgów poszczególnych sądów apelacyjnych przez Ministra Spraw Wewnętrznych.

Minister Spraw Wewnętrznych, zarządzeniem z dnia 11 czerwca 1928 r. Nr. Z. H. 2803/28 oznaczył właściwość Państwowych Zakładów badania żywności i przedmiotów użytku dla okręgów poszczególnych sądów apelacyjnych w sposób następujący:

1) Państwowy Zakład badania żywności i przedmiotów użytku w Warszawie, jest właściwym dla okręgów sądów apelacyjnych w Warszawie i Wilnie.

2) Państwowy Zakład badania żywności i przedmiotów użytku w Łodzi, jest właściwym dla okręgu sądu apelacyjnego w Lublinie.

3) Państwowy Zakład badania żywności i przedmiotów użytku w Krakowie, jest właściwym dla okręgów sądów apelacyjnych w Krakowie i Lwowie.

4) Państwowy Zakład badania żywności i przedmiotów użytku w Poznaniu, jest właściwym dla okręgów sądów apelacyjnych w Poznaniu i Toruniu.

Powyższe zarządzenie podaje do wiadomości i celem stosowania się.

Warszawa, dnia 30 czerwca 1928 r.

Minister Sprawiedliwości:

A. Meysztowicz

OKÓLNIK Nr. 1400/II. A./28

w sprawie

prowadzenia rejestrów dla spraw karno-administracyjnych.

Do panów prezesów wszystkich sądów apelacyjnych i panów prokuratorów przy tych sądach.

Wobec odrębności postępowania w sprawach karno-administracyjnych, przekazanych do rozstrzygania sądom rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o postępowaniu karno-administracyjnym (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 365) zarządza się prowadzenie w sądach okręgowych i prokuraturach przy tych sądach oddzielnych rejestrów dla spraw karno-administracyjnych.

Rejestry te: sądowy oznaczony jako K. A. i prokuratorski, oznaczony K. A. p. należy od dnia 1 lipca 1928 r. prowadzić na formularzach według załączonych wzorów, przyczem należy przestrzegać następujących zasad.

A. Sposób prowadzenia rejestru K. A. w sądach okręgowych:

1. Natychmiast po nadejściu akt sprawy karno-administracyjnej od władzy administracyjnej wypełnia się przedziałki 1—5 rejestru według zasad ogólnych, o ile zaś oskarżony znajduje się w areszcie (zatrzymaniu) także przedziałkę 6 i ewentualnie 7, następnie zaś, stosownie do treści wniosku oskarżonego, wypełnia się bądź to podziałkę 10, o ile w grę wchodzi żądanie oskarżonego skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego (art. 34 post. kar. adm.) lub wniosek o przywrócenie terminu do stawienia takiego żądania (art. 35 ust. 2 post. kar. adm.), względnie wniosek o rozpatrzenie zasadności odmowy przyjęcia takiego żądania przez władzę administracyjną (art. 35 ust. 1 post. kar. adm.), — bądź też przedziałkę 8 lub 9 stosownie do tego, czy chodzi

o zażalenie przeciw odrzuceniu przez władzę administracyjną sprzeciwu przeciw nakazowi karnemu, czy też o wniosek o przywrócenie terminu do wniesienia takiego sprzeciwu (art. 47 post. kar. adm.).

Jeżeli sprawa wpłynęła bezpośrednio od oskarżonego (art. 35 ust. 1 zdanie ostatnie), wypełnia się również przedziałki 1—10 stosownie do treści pisma oskarżonego, brakujące zaś ewentualnie dane uzupełnia się po nadejściu akt zażądanych od władzy administracyjnej.

2. Przedziałki 11—14 wypełnia się po wydaniu przez przewodniczącego stosownych zarządzeń; służą one do uwidocznienia w jakim trybie: zwykłym — art. 39, uproszczonym — art. 44, czy przyspieszonym — art. 52 sprawa jest załatwiana. Stosowną przedziałkę wypełnia się kreską pionową a ilość kresek tych w każdej przedziałce zlicza się bieżąco w ciągu roku na końcu każdej karty rejestru.

3. Akta spraw karno-administracyjnych otrzymują oznaczenie zgodne z liczbą bieżącą, umieszczoną w przedziałce 1, a więc np. „K. A. 1/29”, „K. A. 19/29” i t. d.

Sprawy załatwiane w postępowaniu przyspieszonym należy oznaczać na okładce przez wyciśnięcie pieczęci gumowej „postępowanie przyspieszone”.

4. Przedziałki 16—20 wypełnia się datą ostatecznego załatwienia sprawy, przyczem odrzucenie bez wyznaczenia rozprawy wniosku o skierowanie sprawy na drogę postępowania sądowego należy wpisać w przedziałce 16 narówni z odmownym załatwieniem wniosków z art. 35 ust. 2 i 47 post. kar. adm., przedziałkę zaś 17 (załatwienie zgodnie z wnioskiem) należy wypełniać tylko w razie uwzględnienia wniosków z art. 47 post. kar. adm., nie wymagających rozprawy.

5. Treść wyroku skazującego umieszcza się w przedziałce 21 w sposób skrócony, np. „10 zł. grzywny”, „konfiskata”, „nagana” i t. p.

6. Jeżeli w jednej sprawie jest kilku oskarżonych, oznacza się ich w przedziałce 3 literami porządkowymi (a, b, c) i stosownie powtarza się to oznaczenie w przedziałkach 5—7, 16—21 i 23, a więc np. w przedziałce 21: a) 6 zł. grzywny, b) dwa dni aresztu.

7. W przedziałce 26 (uwagi) należy odnotować, kiedy i dokąd wysłano sprawę przed ostatecznym załatwieniem, np. „25.VII Sąd gr. w Łowiczu”, i kiedy sprawa wróciła. W przedziałce tej należy również podać nowe oznaczenie sprawy w razie uchylenia wyroku przez instancję kasacyjną, lub w razie wznowienia postępowania.

Sprawę wpisuje się w takim razie pod nową liczbą bieżącą, oznaczając ten fakt w przedziałce 26 i wpisując w przedziałce 10 pod datą pierwszego wniosku datę wpływu akt z instancji kasacyjnej, np. 21.I

12.VIII.

8. Do czasu wejścia w życie kodeksu postępowania karnego z 19 marca 1928 r. przedziałki 22 do 24 nie będą wypełniane, natomiast sądy na obszarze, podległym mocy obowiązującej ustawy postępowania karnego z r. 1873 zmieniają nagłówki tych przedziałek jak następuje:

Przedziałka 22: „Data złożenia kary pieniężnej”, przedziałka 23: „Data rozpoczęcia kary na wolności”, przedziałka 24: „Data ukończenia kary na wolności” —

i będą je stosownie do tej treści wypełniały.

B. Sposób prowadzenia rejestru K. A. p. przez prokuratury przy sądzie okręgowym:

1. Sprawę wpisuje się do rejestru natychmiast po powzięciu wiadomości o niej (nadesłanie akt do wniosku, zawiadomienie o terminie rozprawy), wypełniając przedziałki 1—7 rejestru według zasad ogólnych.

	1	Liczba bieżąca	
	2	Data wpływu	
	3	Oznaczenie sprawy w sądzie	
	4	Imię i nazwisko oskarżonego	
	5	Czyn zarzucony	
	6	od	Areszt (zatrzymanie)
	7	do	
	8	wniosku o skierowanie sprawy do postępowania uproszczonego	D a t a w y r o k u
	9	uwalniającego	
	10	skazującego	
	11	Treść wyroku skazującego	
	12	zapowiedzenia kasacji przez prokuratora	D a t a k a r y p o z b a w i e n i a w o l n o ś c i
	13	wyvodu kasacyjnego	
	14	wyroku kasacyjnego	
	15	wpłynięcia akt do wykonania kary	
	16	uiszczenia grzywny	
	17	rozpoczęcia	
	18	ukończenia	
	19	U w a g i	

Rejestr spraw karno-administracyjnych K. A. p.

Prokuratura przy sądzie okręgowym w

Załącznik do okólnika Nr. 1400/II. A./28

OKÓLNIK Nr. 1401/II. A./28

w sprawie

udzielania stronom wyczerpujących wyjaśnień, zawiadomień lub pouczeń na stawiane przez nie wnioski lub wnoszone przez nie prośby i zażalenia.

Do Panów Prezesów wszystkich sądów apelacyjnych i okręgowych i do Panów Prokuratorów urzędujących przy tych sądach.

Zdarzają się wypadki, że sądy, prokuratury, ich sekretariaty, a nawet kierownicy sądów i urzędów prokuratorskich, załatwiając czy to ustne, czy też pisemne wnioski, prośby lub zażalenia stron i udzielając interesowanym czy to w postępowaniu sądowym, czy też administracyjnym—wyjaśnień, pouczeń, wskazówek lub zawiadomień, względnie wydając uchwały i decyzje, ograniczają się bądź do negatywnych informacji, bądź tylko do przytoczenia paragrafów lub artykułów ustawowych, bądź wreszcie do tak lakonicznych odpowiedzi, że strony nie znające dokładnie ustawodawstwa, a nieobowiązane do zastępstwa adwokackiego, napotykają na poważne trudności i narażone zostają na szkodliwą zwłokę w załatwieniu swych wniosków, lub w realizacji swych praw, a nadto z powodu niedokładnego, lub dla nich niezrozumiałego zawiadomienia lub pouczenia, albo przedkładają ponowne wnioski również jak i poprzednie zażalenia do wyższych instancji i władz centralnych, przez co narażają nie tylko siebie, lecz także władze na liczną korespondencję i na niepotrzebną, a bardzo znaczną stratę czasu, o wiele większą, niżby tego wymagało nawet najbardziej dokładne i szczegółowe załatwianie podań stron i jak najwięcej wyczerpujące i celowe pouczanie wnioskodawców.

Udzielanie możliwie dokładnych wyjaśnień i pouczeń stronom konieczne jest szczególnie wówczas, gdy zainteresowane strony przebywają na obszarach Państwa, na których obowiązuje odmienne ustawodawstwo niż na obszarze właściwego sądu, względnie urzędu, gdyż wtedy strona—wobec różnorodności dzielnicowych przepisów ustawowych—nieraz nawet przy pomocy miejscowego prawnika, nie jest w możności odpowiednio uzupełnić poprzednie swe podanie, a czasem nawet należycie zrozumieć nadesłane jej załatwienie.

Zapobieżenie podobnym wypadkom, przy dobrej woli organów sądowych i prokuratorskich i przy należytem zrozumieniu przez nich celów i zadań wymiaru sprawiedliwości, nie powinno—zdaniem Ministerstwa Sprawiedliwości—napotkać na poważniejsze trudności, i dlatego Ministerstwo prosi usilnie Panów Prezesów i Prokuratorów o szczególniejsze zajęcie się poruszoną w niniejszym okólniku sprawą i o wydanie odpowiednich zarządzeń, zmierzających do usunięcia wszelkich powodów do jakichkolwiek w tej dziedzinie narzekania na sądownictwo, co w następstwie niewątpliwie przyczyni się do wzmożenia powagi i godności władz wymiaru sprawiedliwości.

Warszawa, dnia 5 lipca 1928 r.

Za Ministra Sprawiedliwości:

St. Car

Podsekretarz Stanu

OKÓLNIK Nr. 1402/II. A./28

w sprawie

tablic orientacyjnych w sądach i urzędach wymiaru sprawiedliwości.

Do Panów: Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego, Pierwszego Prokuratora przy Sądzie Najwyższym, Prezesów sądów apelacyjnych i Prokuratorów przy tychże sądach.

W wielu sądach i urzędach prokuratorskich nie ma dotychczas tablic orientacyjnych, ułatwiających publiczności informowanie się, jakie czynności urzędowe są wykonywane w danych budynkach, w których lokalach i kto odnośnie czynności załatwia. Brak ten powoduje, że interesanci, szukając właściwego biura, czy też sali rozpraw, wchodzą do różnych pokoi, pytaniami o informacje przeszkadzają w pracy zajętym tam funkcjonariuszom i sami tracą niepotrzebnie wiele czasu, a niejednokrotnie nawet do właściwego biura, czy też sali rozpraw przychodzą już po wyznaczonej im w wezwaniach godzinie, co powoduje udaremnianie, względnie odraczanie wyznaczonych audjencji i utrudnia, względnie przewlekła postępowanie, a odnośnie osoby naraża nadto na przykre dla nich następstwa omieszkania audjencji.

Celem zapobieżenia na przyszłość takiemu stanowi rzeczy, Ministerstwo Sprawiedliwości prosi Panów Prezesów i Prokuratorów o niezwłoczne wydanie odpowiednich zarządzeń, aby budynki, będące pomieszczeniem sądów i urzędów wymiaru sprawiedliwości miały nazewną odpowiednio napisy orientacyjne, w szczególności, ażeby tuż przy wejściu do tych budynków były poumieszczane tablice podające rozkład czynności załatwianych w danym budynku ze wskazaniem numerów pokoi, w których poszczególne rodzaje spraw są załatwiane, a — o ile tok czynności tego wymaga — także z oznaczeniem godzin przeznaczonych do przyjmowania interesantów lub do załatwienia danej kategorii spraw. W większych sądach i urzędach, rozmieszczonych w kilku budynkach, albo w budynkach, mających kilka wejść, wskazanem jest, by wspomniane tablice orientacyjne były umieszczane przy każdym wejściu.

Wszystkie lokale w budynkach urzędowych mają być oznaczone liczbami porządkowymi i napisami wskazującymi ich przeznaczenie, a na drzwiach wejściowych każdego biura ma być napisane, jakiego rodzaju sprawy załatwia się w tem biurze, tudzież nazwiska, stanowiska służbowe i rodzaj zatrudnienia pracujących w tem biurze osób, mających styczność ze stronami.

Na drzwiach prowadzących do sal rozpraw ma być wywieszona tabliczka z nazwiskiem sędziego, względnie przewodniczącego kompletu sądzącego, odbywającego każdorazowo w tej sali rozprawy.

Ministerstwo Sprawiedliwości prosi również Panów Prezesów i Prokuratorów o zarządzenie, by na wszystkich wezwaniach wysyłanych przez powierzone im sądy i urzędy, oznaczano zawsze prócz istotnej treści — także numer pokoju, w którym wezwana osoba ma się zgłosić o oznaczonej godzinie.

Warszawa, dnia 5 lipca 1928 r.

Za Ministra Sprawiedliwości:

St. Car

Podsekretarz Stanu

OKÓLNIK Nr. 1403/II. A./28

w sprawie

usunięcia niedokładności i braków w protokołach wizytacji.

Do Panów Prezesów wszystkich sądów apelacyjnych i do Panów Prokuratorów przy tych sądach.

Przy sposobności badania protokołów wizytacji sądów i urzędów prokuratorskich, Ministerstwo Sprawiedliwości zauważyło, że pp. wizytatorzy w protokołach spisywanych z powodu wizytacji często bądź zupełnie nie podają swych opinii o pracownikach danego sądu lub urzędu, bądź też przedstawiają opinie te tylko co do niektórych pracowników i to zazwyczaj w formie ogólnikowej.

Pozatem w protokołach wizytacji często nie ma żadnej wzmianki ani o stosunkach lokalnych, ani też o stosunkach osobistych i służbowych istniejących w wizytowanym sądzie lub urzędzie.

Możliwie dokładne informacje w powyższych kierunkach konieczne są dla należytego zorientowania się co do stanu ogólnego danego urzędu, jako też co do kwalifikacji, zdadności, wydadności pracy poszczególnych funkcjonariuszów. W szczególności — o ile chodzi o stosunki lokalne — nie bez znaczenia będzie n. p. informacja, że dany sąd znajduje się w okolicy niezdrowej, lub że istniejący w siedzibie sądu brak mieszkań zmusza pracowników do mieszkania poza siedzibą urzędu, albo do prowadzenia oddzielnego gospodarstwa dla swej rodziny, mieszkającej w innej miejscowości.

O ile chodzi o stosunki osobiste pracowników, miałyby znaczenie np. uwagi co do kwalifikacji osobistych danego funkcjonariusza i nadawania się jego do czynności mu powierzonych, dalej co do tego, czy stan zdrowia funkcjonariusza pozwala mu sprostac pracy, związanej z zajmowaną posadą, czy powtarzające się lub długotrwałe choroby nie powodują częstego i przez dłuższe okresy trwającego absentowania się pracownika, czy i w jakim kierunku funkcjonariusze oddają się życiu publicznemu, lub pracy społecznej i czy nie mają zajęcia ubocznego, które mogłoby powodować kolizję z ich obowiązkami służbowymi, zachwiać pokładane w nich zaufanie, lub wzbudzić wątpliwość co do ich bezstronności w wykonywaniu powierzonych im obowiązków.

O ile chodzi o stosunki służbowe, winni wizytatorowie zwrócić uwagę i w protokole wizytacji zaznaczyć, czy między poszczególnymi pracownikami wizytowanego sądu, lub urzędu nie zachodzą stosunki pokrewieństwa lub powinowactwa, ewentualnie jakiego stopnia, jakie są stosunki służbowe między kierownictwem urzędu, a zajętymi w urzędzie funkcjonariuszami i jakie jest ich odnośnienie się do stron.

Tego rodzaju i tym podobne informacje mogą władzom nadzorczym dać podstawę z jednej strony do zrozumienia ewentualnie do usprawiedliwienia lub usunięcia przyczyn zauważonych braków, niedomagań lub nieprawidłowości i do wydania zarządzeń zmierzających do możliwie najlepszego funkcjonowania odnośnych urzędów, z drugiej zaś strony do poznania wartości poszczególnych funkcjonariuszów, lepszego zorientowania się w warunkach ich pracy, ewentualnie do przyjęcia z pomocą tym, którzy jej potrzebują, do odpowiedniego uznania pracy tych, którzy na to uznanie zasługują, ale też i do pociągnięcia do odpowiedzialności tych, w których działaniu, lub zaniedbaniu można dopatrzeć się winy.

Panów Prezesów i Prokuratorów proszę o niezwłoczne wydanie odpowiednich zarządzeń, by pp. wizytatorowie przy wizytacjach sądów i urzędów wymiaru sprawiedliwości stosowali się do podanych wyżej uwag i odpowiednie zapiski zamieszczali w protokołach wizytacji.

Warszawa, dnia 5 lipca 1928 r.

Za Ministra Sprawiedliwości:

St. Car

Podsekretarz Stanu

OKÓLNIK Nr. 1405/N.P./28

w sprawie

sprawozdań prokuratorskich.

Do wszystkich panów prokuratorów apelacyjnych i okręgowych.

W celu ujednolinitości akcji, zwalczającej przestępstwa, w szczególności zaś mając na uwadze potrzebę gromadzenia w tym celu materiału informacyjnego i statystycznego, ustanawiam obowiązek składania następujących sprawozdań:

A). Sprawozdania w poszczególnych sprawach karnych:

I. Prokuratorzy okręgowi składają prokuratorom apelacyjnym sprawozdania dotyczące:

1) Działań zmierzających do zamachu na ustalony w drodze praw zasadniczych ustrój Państwa, na całość jego terytorjum, do osłabienia jego zdolności obronnej (szpiegostwo i t. p.) albo do zakłócenia ładu i porządku publicznego a mianowicie przewidziane:

a) w art. 99—110, 114—119, 121—132, 135 k. k. z roku 1903, w dekrete z dnia 8 stycznia 1919 r. o postanowieniach karnych za przeciwdziałanie wyborom do Sejmu i wykonywaniu obowiązków poselskich (Dz. P. P. P. Nr. 5, poz. 96);

b) w §§ 58—80, 300 i 302 u. k. z roku 1852 (art. II, III i IV u. z 1862 r. Dz. u. p. Nr. 8 z r. 1863), w ustawie z dnia 26 stycznia 1907 r. o wolności wyborów i zgromadzeń (Dz. u. p. austr. Nr. 18) o ile dotyczą wyborów do Sejmu i Senatu;

c) w §§ 81—90, 102, 105, 106, a 107—109 wówczas, gdy dotyczą wyborów do Sejmu i Senatu, 110, 115, 127, 129, 130 k. k. z roku 1871;

d) w rozporządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 lutego 1928 r. o karach za szpiegostwo i niektóre inne przestępstwa przeciw Państwu (Dz. U. R. P. Nr. 18, poz. 160);

sprawozdań składać nie należy w wypadkach mniejszej wagi, o ile one dotyczą kolportażu występnych utworów, lub rozpowszechniania i wystawiania na widok publiczny godeł i hasel wywrotowych;

2) rabunków—rozbojów—mordów, dokonywanych przez bandy;

3) masowych podpażeń, wskazujących na podkład antagonizmów społecznych lub politycznych (podpalenia dworów, fabryk—sprzętu—większej ilości zabudowań wieśniaczych i t. p.);

4) wypadków uszkodzeń budynków, mieszczących instytucje państwowe, kopalń, kolei żelaznych, mostów, telegrafów i telefonów i innych środków komunikacji, o ile uszkodzeń tych dokonano zapomocą materiałów wybuchowych;

5) masowych wystąpień mających na celu przeszkodzenie w wykonaniu pracy;

6) przestępstw popełnionych przez sędziów i prokuratorów, lub przez urzędników zajmujących stanowiska kierownicze, przez członków Sejmu i Senatu, jak również przez osoby, zajmujące wybitne stanowiska społeczne;

7) spraw uznanych przez prokuratora okręgowego za szczególnie ważne ze względu na rozmiary grożącej lub spowodowanej szkody, zaniepokojenie opinii publicznej (zwłaszcza przez prasę), bądź też ze względu na osobę sprawcy lub osobę pokrzywdzoną;

8) prócz tego spraw prasowych także w wypadkach przewidzianych w okólniku z dnia 2 czerwca 1927 r. Nr. I. U. 3737/27.

II. Prokuratorzy apelacyjni składają Ministrowi sprawozdania dotyczące:

1) przestępstw wyszczególnionych powyżej pod A) I. pkt. 1, w sprawach o szpiegostwo zawsze, w innych zaś o ile stanowią wypadki większej wagi;

2) przestępstwa wyszczególnione powyżej pod A) I. pkt. 6 i 8;

3) spraw uznanych przez prokuratora apelacyjnego za szczególnie ważne ze względu na rozmiary grożącej lub spowodowanej szkody, zaniepokojenie opinii publicznej (zwłaszcza przez prasę), bądź też ze względu na osobę sprawcy, lub osobę pokrzywdzoną.

W poszczególnych sprawach, powyżej wymienionych, prokuratorzy okręgowi względnie apelacyjni składają kolejno sprawozdania:

1) o wszczęciu postępowania karnego, zawierające zwięzłe przedstawienie treści sprawy i dane dotyczące osób oskarżonych;

2) o merytorycznym załatwieniu sprawy przez prokuratorów (wniesienie aktu oskarżenia, lub wnioski o umorzenie i t. p.);

3) o merytorycznym załatwieniu sprawy przez poszczególne instancje sądowe;

4) pozatem o aresztowaniu i o innych ważnych wydarzeniach w toku postępowania.

O wypadkach wyjątkowej wagi prokurator okręgowy, prócz sprawozdania pisemnego, informuje niezwłocznie Ministerstwo i prokuratora apelacyjnego telefonicznie lub telegraficznie.

B). Sprawozdania kwartalne o charakterze statystycznym.

Sprawozdania te obejmują wszystkie sprawy dotyczące przestępstw wyszczególnionych pod A) I. pkt. 1, nie wyłączając wymienionych tam wypadków mniejszej wagi (według załączonych wzorów).

Sprawozdania powyższe za poszczególne kwartały składa prokurator okręgowy najpóźniej do dnia 10-go pierwszego miesiąca następnego kwartału w dwu egzemplarzach prokuratorowi apelacyjnemu, który jeden egzemplarz przesyła ze swymi uwagami najpóźniej do dnia 15-go tegoż miesiąca Ministrowi Sprawiedliwości.

Okólnik niniejszy uchyla stosowanie okólnika Ministerstwa Sprawiedliwości z dnia 26 lipca 1920 r. N. P. 24.809 natomiast pozostają w mocy wszystkie okólniki, dotyczące spraw o szpiegostwo, oraz obowiązku zawiadamiania Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i władz wojskowych o przebiegu spraw politycznych.

Warszawa, dnia 30 czerwca 1928 r.

Minister Sprawiedliwości:

A. Meysztowicz

I.

Wzór sprawozdań statystycznych kwartalnych dla okręgów sądów apelacyjnych w Warszawie, Lublinie i Wilnie.

Prokuratura przy sądzie okręgowym w _____

WYKAZ STATYSTYCZNY
za miesiące _____

Art.	Ilość spraw:			Załatwiono:			W toku pozostaje spraw	U w a g i
	Niezałatwiono z poprzednich kwartałów	Przybyło w okresie sprawozdawczym	Razem	Wniesieniem aktu oskarżenia	Umorzeniem (zastanowieniem)	Zawieszeniem (wstrzymaniem) postępowania i t. p.		
	1	2	3	4	5	6	7	8
I. 99—102								
II. 108—110 114—119								
III. 121—123								
IV. 124—127								
V. 128—132								
VI. 135								
VII. Szpiegostwo								

OBJAŚNIENIE:

Rubryka 1 winna się zgadzać z rubryką 7 poprzedniego kwartału. Rubryka 2 obejmuje sprawy nowo zawisłe (początek wskutek doniesienia, dochodzenia lub śledztwa, gdy tylko prokurator otrzymał wiadomość). Rubryka 3 jest sumą cyfr rubryki 1 i 2.

Rubryka 5 obejmuje tak umorzenie własną władzą prokuratora, jak i przez sąd wskutek skierowania sprawy do sądu; w tym wypadku sprawę zalicza się do rubryki 5, skoro tylko prokurator złożył wniosek o umorzenie, choćby sąd nie powziął jeszcze decyzji.

Przepis ustępu poprzedniego ma zastosowanie także w wypadkach zaliczanych do rubryki 6 (ucieczka oskarżonego, niewykrycie sprawcy i t. p.).

W wypadkach rubryki 5 i 6 nie uwzględnia się decyzji sądu odmiennej od wniosku prokuratorskiego, gdy jednak prokurator otrzymał o niej wiadomość należy to zaznaczyć w rubryce 4. To samo ma zastosowanie, jeżeli wniesiony akt oskarżenia uchylono bez rozprawy głównej.

Do rubryki 4 zalicza się także wnioski o postępowanie uproszczone.

Suma cyfr w rubrykach 4, 5 i 6 po odciągnięciu od cyfry w rubryce 3 winna dać cyfrę wykazaną w rubryce 7.

II.

Wzór sprawozdań statystycznych kwartalnych dla okręgów sądów apelacyjnych we Lwowie i Krakowie i sądu okręgowego w Cieszynie.

Prokuratura przy sądzie okręgowym w _____

WYKAZ STATYSTYCZNY
za miesiące _____

§ §	Ilość spraw:			Załatwiono:			W toku pozostaje spraw	U w a g i
	Niezałatwionych z poprzedniego kwartału	Przybyło w okresie sprawozdawczym	Razem	Wniesieniem aktu oskarżenia	Umorzeniem (zastanowieniem)	Zawieszeniem (wstrzymaniem) postępowania i t. p.		
	1	2	3	4	5	6	7	8
I. 58—62								
II. 65								
III. 66								
IV. 67								
V. 68—72								
VI. 73—75								
VII. 76—80								
VIII. 300—302								
IX. Szpiegostwo								

OBJAŚNIENIE: patrz wzór I.

III.

Wzór sprawozdań statystycznych kwartalnych dla okręgów sądów apelacyjnych w Poznaniu i Toruniu i sądu okręgowego w Katowicach.

Prokuratura przy sądzie okręgowym w _____

WYKAZ STATYSTYCZNY

za miesiąc _____

§ §	Ilość spraw:			Załatwiono:			W toku pozostaje spraw	U w a g i
	Niezałatwiono z poprzednich kwartałów	Przybyło w okresie sprawozdawczym	Razem	Wnieśieniem aktu oskarżenia	Umorzeniem (zastanowieniem)	Zawieszeniem (wstrzymaniem) postępowania i t. p.		
	1	2	3	4	5	6	7	8
I. 81—90								
II. 102								
III. 105, 106, 107, 109								
IV. 110, 115								
V. 127, 129, 130								
VI. Szpiegostwo								

OBJAŚNIENIE: patrz wzór I.

OKÓLNIK Nr. 1406/II. G. S./28

w sprawie

dotatku do uposażenia w miesiącach lipcu, sierpniu i wrześniu 1928 r.

Do wszystkich władz asygnujących wymiaru sprawiedliwości i więziennictwa oraz Komisji Kodyfikacyjnej.

Ministerstwo Skarbu nadesłało dnia 4 lipca 1928 r. L. D. III. 2140/I pismo treści następującej:

I. Rada Ministrów na posiedzeniu w dniu 30 czerwca 1928 r. powzięła następującą uchwałę:

„Na zasadzie art. 5 ustęp 1 ustawy skarbowej na r. 1928/29 Rada Ministrów poleca Ministrowi Skarbu wypłacić osobom, objętym art. 1—4 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 23 stycznia 1928 r. w sprawie jednorazowego zasiłku dla funkcjonariuszów państwowych (Dz. U. R. P. Nr. 7) w II kwartale okresu budżetowego 1928/29 miesięczne dodatki w wysokości 15% uposażenia wzgl. wynagrodzenia miesięcznego przy analogicznym zastosowaniu postanowień, zawartych w art. 1—4 powołanego rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej.

Wypłata dodatku dla czynnych funkcjonariuszów za m. lipiec 1928 r. nastąpi w dniu 16 lipca 1928 r., za miesiące sierpień i wrzesień 1928 r. równocześnie z wypłatą uposażenia względnie wynagrodzenia.

Wypłata dodatku dla emerytów, wdów i sierot ma nastąpić w dniach 1 sierpnia i 1 września 1928 r. w dwóch równych ratach.

II. Powyższe dodatki do uposażenia należy wypłacić w podanych terminach następującym osobom:

a) Pełniącym służbę na obszarze Państwa Polskiego funkcjonariuszom państwowym, wymienionym w art. 1 ustawy z dnia 9 października 1923 r. o uposażeniu funkcjonariuszów państwowych i wojska (Dz. U. R. P. Nr. 116, poz. 924), funkcjonariuszom Dyrekcyj Lasów Państwowych i nadleśnictw, sędziom i prokuratorom, praktykantom i aplikantom oraz wojskowym zawodowym i zatrzymanym czasowo w służbie czynnej oficerom rezerwy.

b) Pracownikom kontraktowym w służbie państwowej, pobierającym wynagrodzenie według grup uposażenia funkcjonariuszów państwowych.

c) 1) Pracownikom kontraktowym w służbie państwowej, których całkowite wynagrodzenie miesięczne, ustalone w sposób ryczałtowy, nie przekracza kwoty 1.000 zł.

2) Nieetatowym pracownikom kolejowym, stałym dziennie płatnym, objętym art. 102, 103 i 116 wymienionej ustawy z dnia 9 października 1923 r.

3) Pracownikom dziennie płatnym, pobierającym wynagrodzenie według grup uposażenia funkcjonariuszów państwowych.

d) Osobom, uprawnionym do pobierania uposażenia emerytalnego, pensji wdowiej i sieroczej na podstawie ustawy z dnia 11 grudnia 1923 r. o zaopatrzeniu emerytalnem funkcjonariuszów państwowych i zawodowych wojskowych (Dz. U. R. P. Nr. 6, poz. 46 z 1924 r.) w brzmieniu ustawy z dnia 13 lutego 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 18, poz. 178) oraz rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3 września 1926 r. o zaopatrzeniu emerytalnem nieetatowych pracowników Polskich Kolei Państwowych (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 551).

do lit. a.

Przez uposażenie, stanowiące podstawę obliczenia powyższego dodatku rozumie się uposażenie, obliczone na podstawie art. 3, 4, 5, 37 ustęp pierwszy, 39 ustęp trzeci, 47 ustęp pierwszy, 48 ustęp drugi, 49 ustęp drugi, 54 ustęp pierwszy, 62 ustęp pierwszy i 118 wymienionej ustawy z dnia

9 października 1923 r., art. art. 4, 5, 8 i 25 ustawy z dnia 5 grudnia 1923 r. o uposażeniu sędziów w sądownictwie powszechnym i administracyjnym oraz prokuratorów (Dz. U. R. P. Nr. 134, poz. 1107), względnie §§ 29 i 30 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 30 grudnia 1924 r. o organizacji administracji lasów państwowych (Dz. U. R. P. Nr. 119, poz. 1079), przy uwzględnieniu postanowień art. 8 ustawy z dnia 18 grudnia 1926 r. o uzupełnieniu provizorium budżetowego za czas od 1 października do 31 grudnia 1926 r. i o provizorium budżetowym za czas od 1 stycznia do 31 marca 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 125, poz. 725).

Omawiane dodatki do uposażenia należą się także osobom, które pozostają na urlopie płatnym, w stanie nieczynnym z prawem do uposażenia lub są zawieszone w służbie, nie należą się zaś osobom, które w danym miesiącu nie mają prawa do uposażenia (np. aplikacja bezpłatna, urlop bezpłatny, stan nieczynny bez prawa do uposażenia, urlop bez uposażenia na czas pełnienia obowiązkowej służby wojskowej). Zmniejszenie uposażenia w czasie zawieszenia w służbie (w trybie np. art. 58 ustawy z dnia 17 lutego 1922 r. o organizacji władz dyscyplinarnych i postępowaniu dyscyplinarnym przeciwko funkcjonariuszom państwowym (Dz. U. R. P. Nr. 21, poz. 165 i analogicznych przepisów) nie powoduje zmniejszenia omawianego dodatku.

Do pełniących służbę na obszarze Państwa Polskiego nie należą osoby, zajmujące stanowiska służbowe poza granicami Państwa Polskiego i na obszarze W. M. Gdańska.

do lit. b.

O ile pracownik kontraktowy w myśl umowy z nim zawartej pobiera wynagrodzenie w wysokości ułamka uposażenia pewnej grupy (np. postanowienie umowne tej treści: Pan pobierać będzie ze Skarbu Państwa wynagrodzenie równe $\frac{3}{4}$ uposażenia funkcjonariuszów państwowych XVI grupy szczebla a), wówczas oblicza się dodatek od ułamka (np. $\frac{3}{4}$) uposażenia danej grupy).

do lit. c.

Za podstawę obliczenia tych dodatków przyjmuje się dla pracowników w wymienionych punktach 2 i 3 normalne uposażenie (wynagrodzenie) miesięczne, posiadanej przez pracownika kategorii (grupy) i szczebla płacy (uposażenia) łącznie z dodatkiem ekonomicznym, stołecznym, kresowym i 10% podwyższeniem, przyznany na podstawie art. 8 ustawy z dnia 18 grudnia 1926 r. o uzupełnieniu provizorium budżetowego za czas od 1 października do 31 grudnia 1926 r. i o provizorium budżetowym za czas od 1 stycznia do 31 marca 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 125, poz. 725), zaś dla pracowników, wymienionych w punkcie 3 normalne wynagrodzenie miesięczne, przyczem przez „normalne uposażenie (wynagrodzenie) miesięczne” należy rozumieć wynagrodzenie za wszystkie dni pracy w danym miesiącu. Jednorazowy zasiłek oblicza się od tego właśnie wynagrodzenia, chociażby dany pracownik np. z powodu choroby lub wstąpienia do służby po rozpoczęciu się miesiąca nie pobrał wynagrodzenia za wszystkie dni pracy w tym miesiącu.

Przez „całkowite wynagrodzenie miesięczne”, wymienione w pkt. c, 1. należy rozumieć wynagrodzenie miesięczne łącznie ze wszystkimi dodatkami.

do lit. d.

Za podstawę obliczenia dodatków dla emerytów, wdów i sierot należy brać uposażenie emerytalne względnie pensję wdową lub sierocą.

Do dodatków dla emerytów należy stosować w drodze analogii postanowienia art. 25 wymienionej ustawy emerytalnej z dnia 11 grudnia 1923 r. Jeżeli więc emeryt z tytułu swego stanowiska w instytucji państwowej lub samorządowej ma prawo do dodatku, może otrzymać tylko taką część dodatku, przyznanego emerytom, która wraz z dodatkiem, należącym się z tytułu służby emeryta w instytucji państwowej lub samorządowej, nie przewyższa kwoty dodatku, do którego emeryt miałby prawo z tytułu ostatnio zajmowanego stanowiska w czynnej służbie państwowej.

III. Omawiane 15%-owe dodatki do uposażenia czynnego, emerytalnego, pensji wdowiej i sierocę są dodatkami miesięcznymi i niezależnie od tego, że np. dodatki te dla emerytów, wdów i sierot za okres trzech miesięcy (lipiec, sierpień i wrzesień 1928 r.) wypłacane będą w dwóch ratach (1 sierpień i 1 wrzesień 1928 r.), należą się za dany miesiąc tym osobom, które w danym miesiącu miały prawo do uposażenia czynnego, emerytalnego, pensji wdowiej lub sierocę.

Tak np.: urzędnik, przyjęty do służby państwowej po 15 lipca 1928 r., mający zatem prawo do połowy uposażenia za ten miesiąc, winien otrzymać również połowę dodatku miesięcznego t. j. $7\frac{1}{2}\%$. Emerytowi, który w lipcu b. r. pobrał jeszcze emeryturę, lecz nie dożył już 1 sierpnia 1928 r., przysługuje omawiany dodatek do emerytury za lipiec t. j. w wysokości 15%.

W razie zajmowania przez jedną osobę kilku stanowisk (np. jedno o stosunku służbowym publiczno-prawnym inne o stosunku kontraktowym) należy wypłacać dodatek z tytułu jednego stanowiska.

Omawianych dodatków nie należy wliczać do podstawy obliczeniowej odprawy i pośmiertnego.

Od tych dodatków nie należy również potrącać opłat emerytalnych, unormowanych art. 7 wymienionej ustawy emerytalnej z dnia 11 grudnia 1923 r.

Pod względem podatku dochodowego traktuje się niniejsze dodatki jako jednorazowe wynagrodzenie.

Wydatek związany z asygnowaniem dodatków należy zarachowywać na te paragrafy względnie pozycje budżetu, z których wypłaca się uposażenie, emeryturę względnie wynagrodzenie danych osób.

Podając powyższe do wiadomości, zarządzam wypłacenie omawianych dodatków w terminach podanych w uchwale Rady Ministrów.

Warszawa, dnia 12 lipca 1928 r.

Za Ministra Sprawiedliwości:

St. Car

Podsekretarz Stanu

OKÓLNİK Nr. 1407/IL.G.S./28

w sprawie

zarachowania grzywien sądowych z ustawy z dnia 18 lipca 1924 r. o zabezpieczeniu na wypadek bezrobocia (Dz. U. R. P. Nr. 67, poz. 650).

Do władz wymiaru sprawiedliwości.

Wobec ujawnienia, że grzywny sądowe, nakładane przez sądy na pracodawców i pracowników za przekroczenie przepisów ustawy z dnia 18 lipca 1924 r. o zabezpieczeniu na wypadek bezrobocia (Dz. U. R. P. Nr. 120, poz. 863), bywają przez niektóre sądy niewłaściwie przekazywane bezpośrednio na rzecz „funduszu bezrobocia”, wyjaśniam na mocy art. 39 powołanej ustawy z dnia 18

lipca 1924 r., że w mowie będące grzywny, nakładane przez sądy w myśl art. 34 i 35 tej ustawy są dochodami sądowymi i mają być w myśl ogólnych przepisów o użytkowaniu i zarachowaniu grzywien przelewane do kas skarbowych na dochód budżetu Ministerstwa Sprawiedliwości (b. zabór rosyjski art. 24 K. K. art. 3 przep. przech. do K. K. Dz. Urz. Dep. Spr. Nr. 1 poz. 6/1—17 i okólnik Nr. 1314/II/G.S./27 Dz. U. Nr. 16; b. zab. austri. art. 2 ustawy z dn. 1 marca 1920 Dz. U. R. P. Nr. 26, poz. 158 i okólnik Nr. 1288/II/G.S./27 Dz. Urz. Nr. 9; b. zabór pruski: instrukcja kasowa dla władz sądowych z dnia 28 marca 1907 r. Dz. Urzęd. prus. Min. Sprawiedliwości str. 127, tymcz. przepisy dla specjalnych kas poborowych z 14 czerwca 1923 r. Dz. U. Nr. 12 i okólnik Nr. 1286/II/G.S./27 Dz. U. Nr. 9/27).

Postanowienie punktu e art. 6 pow. ust. należy tak rozumieć, iż stwarza ono normę dla wypadków nieuregulowanych ogólnie w chwili wydania ustawy w obowiązującym prawodawstwie, a więc dla grzywien, orzekanych przez władze administracyjne. Postanowienie to nie jest „przepisem specjalnym”, stwarzającym wyjątek od ogólnych zasad, dotyczących zarachowania grzywien. Celem jego było li tylko zapewnienie — dla zakresu omawianej ustawy — luki, istniejącej w chwili wydania ustawy, a dotyczącej kwestji, na jakie cele przeznaczają się grzywny, orzekane przez władze administracyjne i należy się w niem domniemywać słów: „o ile z mocy innych przepisów nie są przeznaczone na cele inne”. Uchylenie bowiem dla zakresu ustawy o zabezpieczeniu na wypadek bezrobocia powyżej powołanych przepisów ustawowych, stanowiących ogólnie o przekazywaniu grzywien sądowych, musiałoby nastąpić w drodze wyraźnego postanowienia, którego ustawa nie zawiera.

Warszawa, dnia 12 lipca 1928 r.

Za Ministra Sprawiedliwości:

St. Car

Podsekretarz Stanu

OKÓLNIK Nr. 1408/I. U./28

dotyczący wykonania ustawy o amnestji z powodu dziesięciolecia odzyskania niepodległości przez Państwo Polskie.

Do urzędu wymiaru sprawiedliwości.

Ustawa z dnia 22 czerwca 1928 r. o amnestji z powodu dziesięciolecia odzyskania niepodległości przez Państwo Polskie (Dz. U. R. P. Nr. 70, poz. 641) ma częściowo identyczny zakres z ustawami amnestijnymi z dnia 24 maja 1921 r. (Dz. U. R. P. Nr. 42, poz. 261) i z dnia 6 lipca 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 71, poz. 555).

1. Nowością są zupełne amnestje udzielone w art. 3 i 4. Wyłączenia przewidziane w art. 5 odnośnie do tych amnestyj nie wykluczają jednak, że sprawca może korzystać z amnestji częściowej w zakresie określonym w art. 7, 8 i 9.

Natomiast przestępstwa „komunistyczne”, w poprzednich ustawach wyłączone z pod amnestji, obecnie zaś korzystające z amnestji częściowej na zasadzie art. 6 ustawy, nie mogą korzystać z amnestji przewidzianej w art. 7 (abolicja) i w art. 8 (amnestja s. st.) ze względu na przepis art. 9 lit. k). Wyłączone są z pod amnestji udzielonej z mocy art. 7 i 8, a korzystają tylko z amnestji określonej art. 6 wszystkie przestępstwa o podłożu komunistycznym bez względu na kwalifikację czynu.

Komuniści, liczący w chwili popełnienia czynu ponad lat 20, korzystają z amnestji, polegającej na darowaniu jednej trzeciej części kary terminowej, tylko wówczas, jeżeli czyn popełnili przed 3 maja 1926 r. i kara terminowa orzeczona przez sąd nie przenosi lat 4.

Komuniści, liczący w chwili popełnienia czynu poniżej lat 20, korzystają z amnestji, polegającej na darowaniu połowy kary terminowej wówczas, jeżeli czyn popełnili przed 3 maja 1928 r., choćby kara terminowa orzeczona przez sąd przenosiła lat 4, jednak nie przenosiła lat 10.

Jeśli jednak orzeczono karę pozbawienia wolności w rozmiarze przysługującym lat 10 lub dożywotnią ogranicza się ją z mocy amnestji do lat dziesięciu bez względu na wiek sprawcy. Oczywiście jednak ma to zastosowanie tylko wówczas, jeżeli czyn był popełniony przez sprawcę liczącego w chwili popełnienia go ponad 20 lat—przed 3 maja 1926 r., przez sprawcę zaś w owej chwili młodszego — przed 3 maja 1928 r. Przepisy art. 6 stanowią bowiem całość i ustęp 2 tego artykułu pozostaje w ścisłym związku z ustępem 1 ustalającym daty decydujące o dopuszczalności amnestji. To samo ma zastosowanie w wypadku orzeczenia kary śmierci, którą zamienia się na 15 lat ciężkiego więzienia.

Amnestja przewidziana dla komunistów jest bezwarunkowo w każdym razie wyłączona w wypadkach wymienionych w art. 6 ust. 3 i 4 (w związku z art. 9 lit. a)—g),—natomiast możliwa w wypadkach przewidzianych w art. 3 i 4 (w związku z art. 5).

2. Ponieważ ustawa z r. b. przyjęła liczne przepisy z ustaw amnestyjnych z lat 1921 i 1923, i używa wielokrotnie takich samych jak one określeń i konstrukcyj, których znaczenie ustalono już w praktyce, przeto przypominam okólniki moje z dnia 6 lipca 1923 r. Nr. 720/I. U./23 (Dz. Urzęd. Nr. 14, str. 341) i z dnia 25 maja 1921 r. Nr. 388/P. K./21 (Dz. Urzęd. Nr. 11 str. 196).

W szczególności z okólnika z dnia 25 maja 1921 r. mają aktualne znaczenie ustępy wstępne oraz ustępy: pod lit. a), pierwsze cztery zdania ustępu pod lit. b), wyjaśnienia pod lit. c) z wyjątkiem ustępu drugiego, wyjaśnienia pod lit. d) z wyjątkiem dotyczących nawiązek leśnych, wyjaśnienia pod lit. e) — h).

Z okólnika z 6 lipca 1923 r. mają aktualne znaczenie ustępy: pkt. 2, 4, 6 i 7.

3. Przepis art. 12 ustawy zapobiega ze względów słuszności temu, aby przestępca, który karę odcierpiał przed wejściem w życie ustawy, nie był pod względem darowania skutków skazania (utruty praw) w gorszej sytuacji od przestępcy, który jej jeszcze nie odcierpiał wcale lub w części. Poprzednie amnestje nie zawierały odpowiedniego przepisu, zaczem przepis art. 12 będzie dobrodziejstwem dla wielu osób, które zdolności, utracone przez skazanie, nie odzyskały jeszcze z mocy ogólnych przepisów. Darowanie skutków następuje z mocy samego prawa. Art. 13 wyklucza w pewnych wypadkach darowanie kar dodatkowych na czci i skutków skazania, gdy to oddziaływałoby ujemnie na organizm armji lub pociągnęłoby świadczenia ze strony Państwa lub samorządów.

4. Ustawa, wykluczając od amnestji przestępstwa karno-skarbowe, uczyniła wyjątek w zakresie przewidzianym w art. 7 pod lit. f) i w art. 8 pkt. 1 pod lit. f). Z postanowień tych wynika, że nieumorzenie sprawy w myśl art. 7 lit. f) przed rozprawą sądową, nie wyklucza amnestji zupełnej, jeżeli w wyniku rozprawy sądowej okaże się, że przestrzeń uprawiona tytoniem a prawidłowo obliczona nie przenosi 20 m²; ma to zastosowanie choćby orzeczenie skazujące wydano w pierwszej instancji po dniu wejścia ustawy w życie. W razie skazania w pierwszej instancji po dniu wejścia ustawy w życie za przestępstwo uprawy tytoniu na przestrzeni ponad 20 m², należy baczyć, że z mocy amnestji uprawa tytoniu jest wówczas grzywna w 19/20 częściach (a nie tylko w 3/4). Wska-

zuje to, że ustawodawca już sam z mocy amnestji do najdalszych granic karę złagodził (zamiast 20 zł. tylko 1 zł. od 1 m²), zatem stosowanie sądowego prawa łagodzenia (art. 31 u. k. s.) nie dałoby się uzasadnić.

5. Amnestję można stosować także w razie warunkowego zawieszenia wykonania kary (warunkowego skazania). Skazani warunkowo nie mogą być postawieni gorzej niż skazani bezwarunkowo. N. p. kara wynosząca 3 miesiące pozbawienia wolności, warunkowo zawieszona, jest darowana bezwarunkowo w myśl art. 8 pkt. 1 lit. b), jeżeli niema przeszkód z art. 9. W podobnych okolicznościach z kary sześciomiesięcznego pozbawienia wolności, orzeczonej z równoczesnem warunkowem jej zawieszeniem, opuszcza się w myśl art. 8 pkt. 1 lit. g) połowę bezwarunkowo; w razie więc nieudanej próby prowadzenia się skazanego będzie wykonaną tylko kara trzymiesięcznego pozbawienia wolności.

6. W myśl art. 1 ust. 1 i ust. ost. rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 19 stycznia 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 5, poz. 25) amnestja nie wyklucza stosowania przedterminowego zwolnienia, a tylko ulega zmianie obliczenie terminów, jak to wyjaśniono w okólniku z dnia 15 marca 1927 r. Nr. 1270/I. U./27 (Dz. Urzęd. Nr. 6) pkt. 1 i 2.

7. Koszty i opłaty sądowe nie są karami, nie podlegają więc amnestji.

8. W myśl art. 18 ust. 2 ustawy prokurator jest władny w sprawach przewidzianych w art. 7 (o ile niema przeszkód z art. 9), nie kierując sprawy do sądu, umorzyć postępowanie własną władzą, jeżeli toczyło się tylko dochodzenie prokuratorskie lub policyjne. W sprawach, w których toczyło się śledztwo (lub dochodzenie sądowe) prokurator składa tylko odpowiedni wniosek.

W wypadkach przewidzianych w art. 14 jest zawsze potrzebną decyzją sądu, wymagana jest jednak zgoda prokuratora, którą ten może wyrazić, składając odpowiednie oświadczenie we wniosku o umorzenie w myśl art. 14.

9. W myśl art. 9 ustęp ostatni, jako niewyłączone z pod amnestji, podlegają jej wszystkie kary porządkowe za wykroczenia służbowe, z kar dyscyplinarnych tylko kara nagany. Należy to uwidocznic w właściwych wykazach. Amnestja nie dotyczy jednak przewinień porządkowych i dyscyplinarnych osób wojskowych, przewidzianych w przepisach wojskowych.

Warszawa, dnia 14 lipca 1928 r.

Za Ministra Sprawiedliwości:

St. Car

Podsekretarz Stanu

OKÓLNİK Nr. 1409/III. A.W./28

w sprawie

klasyfikacji więzień i segregacji więźniów.

Do wszystkich władz w więziennictwie.

Na zasadzie art. 4 ust. 3—5 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 marca 1928 r. w sprawie organizacji więziennictwa (Dz. U. R. P. Nr. 29, poz. 272) i par. 16 ust. ost. rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 czerwca 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 64, poz. 591) zarządzam: okólnik Nr. 1368/III. A. W./28 z dnia 27 lutego 1928 r. w sprawie klasyfikacji więzień i segregacji więźniów (Dz. Urz. Min. Sprawiedl. Nr. 5) ulega częściowym zmianom, w których wyniku okólnik otrzymuje następujące brzmienie:

I. Więzienia dzielą się na trzy grupy:

1) Do pierwszej należą więzienia, przeznaczone do odbywania kar ciężkiego więzienia, więzienia zastępującego dom poprawy i więzienia, wymierzonych na czas powyżej trzech lat.

Do tej grupy należą więzienia: w Warszawie (Mokotów), Św. Krzyżu, Wiśniczu, Rawiczu, Grudziądzu (Wybickiego), Koronowie, Drohobyczu i Fordonie.

Uwaga: do więzienia w Warszawie (Mokotów) należy przysyłać więźniów, skazanych na karę pozbawienia wolności na czas nieprzekraczający lat sześciu, z wyłączeniem przestępców-recydywistów.

2) Do drugiej grupy należą więzienia przeznaczone:

a) do odbywania kar ciężkiego więzienia, więzienia zastępującego dom poprawy i więzienia, wymierzonych na czas powyżej jednego roku do lat trzech, a mianowicie więzienia: w Warszawie (Długa 52) i Wronkach;

b) do odbywania kar ciężkiego więzienia, więzienia zastępującego dom poprawy i więzienia, wymierzonych na czas od dnia jednego do lat trzech, oraz kar aresztu i ścisłego aresztu, tudzież do wykonywania aresztu zapobiegawczego (aresztu śledczego — tymczasowego zatrzymania), a mianowicie należą tu więzienia: w Warszawie (Daniłowiczowska 7), Białymstoku, Łęczycy, Łomży, Kaliszu, Płocku, Piotrkowie, Sandomierzu, Siedlcach, Sieradzu, Janowie Lubelskim, Kielcach, Lublinie, Łucku, Radomiu, Grodnie, Wilnie (Łukiszki), Wilnie (Stefańskie), Grudziądzu (więzienie II klasy), Poznaniu, Cieszyń, Katowicach, Tarnowie, Wadowicach, Lwowie (Brygidki), Samborze, Stanisławowie, Stryju, Tarnopolu, wreszcie oddział kobiecy w Warszawie (Dzielna 26).

3) Do trzeciej grupy więzień należą więzienia (w tem więzienia przy sądach powiatowych), przeznaczone:

a) do odbywania kar ciężkiego więzienia, więzienia zastępującego dom poprawy, więzienia, aresztu i aresztu ścisłego, wymierzonych na czas do jednego roku, a mianowicie więzienia: w Będzinie, Białej-Podlaskiej, Częstochowie, Grodzisku, Grójcu, Kole, Koninie, Kutnie, Lipnie, Łowiczu, Łodzi (Targowa), Łodzi (Gdańska), Mławie, Ostrołęce, Płońsku, Pułtusku, Rawie Mazowieckiej, Sierpcu, Sosnowcu, Suwałkach, Wieluniu, Włocławku, Chełmie, Dubnie, Końskich, Kowlu, Kozienicach, Krasnymstawie, Krzemieńcu, Ostrogu, Pińczowie, Równem, Włodzimierzu Woł., Zamościu, Miechowie, Brześciu n/B., Kobryniu, Lidzie, Nowogrodzku, Oszmianie, Pińsku, Prużanie, Słonimie, Świecianach, Wilejce, Wołkowysku, więzienia przy sądach okręgowych w Brzeżanach, Czortkowie, Kołomyjach, Przemyśle, Sanoku, Krakowie, Jasle, Nowym Sączu, Rzeszowie, Złoczowie, tudzież więzienia w Mysłowicach, Tarnowskich Górach, Lublińcu, Rybniku, Bydgoszczy, Gnieźnie, Ostrowie, Inowrocławiu, Toruniu, Starogardzie, Chojnicach i Brodnicy;

b) do odbywania kar ciężkiego więzienia i więzienia, aresztu i ścisłego aresztu, wymierzonych na czas do sześciu miesięcy, a mianowicie więzienia: w Królewskiej Hucie, Bielsku, Skoczowie, Śremie, Środzie, Koźminie, Wrześni, Grodzisku Pozn., Szubinie, Lesznie, Świeciu i Lubawie;

c) do odbywania kar ciężkiego więzienia, więzienia i aresztu ścisłego, wymierzonych na czas do dwóch miesięcy, oraz do odbywania kar aresztu, a mianowicie wszystkie więzienia niewymienione powyżej.

Więzienia trzeciej grupy są przeznaczone również do odbywania aresztu zapobiegawczego (aresztu śledczego — tymczasowego zatrzymania).

4) Dla więźniów śledczych przeznacza się w m. st. Warszawie więzienie męskie przy ul. Dzielnej 24 i w Łodzi więzienie przy ul. Kopernika.

W więzieniach tych ze względu na potrzeby gospodarcze mogą odbywać karę skazani na kary pozbawienia wolności do sześciu miesięcy, jednak w liczbie równocześnie nie większej jak trzydziestu.

5) Kara twierdzy będzie wykonywana wyłącznie w więzieniach we Wronkach (w specjalnym pawilonie)

6) Przez wymiar kary miarodajny dla wykonania jej w więzieniu właściwej grupy, należy w zakresie niniejszego okólnika rozumieć okres czasu, pozostający do wykonania po zaliczeniu na poczet kary: a) aresztu zapobiegawczego, zaliczonego na poczet kary w wyroku (art. 55 K. K. 1903, par. 55-a i 266-a u. k. 1852, par. 60 K. K. 1871) — b) aresztu zapobiegawczego, w którym skazany pozostawał po wyroku, o ile ten areszt będzie zaliczony na poczet kary (art. 968 u. p. k. 1864, par. 400 u. p. k. 1873, par. 482 u. p. k. 1877).

7) Odchylenia od postanowień punktów 1—5 są dopuszczalne tylko na mocy zezwolenia Ministra Sprawiedliwości w poszczególnym wypadku, zwłaszcza ze względu na stan zdrowia więźnia lub jego kwalifikacje fachowe w związku z potrzebami działu pracy, albo też z uwagi na przełudnienie więzienia.

II. Segregacja więźniów:

1) W więzieniach mają być wyodrębnione oddziały dla osób, skazanych na kary a) ciężkiego więzienia, b) więzienia, zastępującego dom poprawy i więzienia; w więzieniach, przeznaczonych do wykonywania kary aresztu, ponadto mają być wyodrębnione oddziały dla osób odbywających również c) kary aresztu i aresztu ścisłego.

Dla więźniów śledczych mają być tworzone osobne oddziały.

Wyjątki, wynikające z warunków lokalnych, uzależnia się od decyzji władz przełożonych nad zarządami więzień.

2) Przy wyznaczaniu poszczególnym więźniom miejsc w celach wspólnych należy w miarę możliwości uwzględniać rodzaj przestępstwa i kary, poziom moralny i umysłowy. W tym celu naczelnik więzienia zapozna się z aktami więźnia i motywami wyroku (o ile chodzi o więźnia karnego, skazanego na karę pozbawienia wolności na czas powyżej 1 roku) oraz z osobą więźnia przez obserwację.

Nie wolno osadzać w jednych i tych samych celach wspólnych więźniów: a) różnej płci, b) nieletnich z dorosłymi, c) recydywistów i więźniów, którzy popełnili przestępstwo ze szczególnie niskich pobudek, lub którzy wpływem swoim mogliby oddziaływać demoralizująco — z więźniami nienależącymi do tych kategorii.

W oddziałach, przeznaczonych dla kobiet, nie wolno osadzać w jednej celi: a) matek, mających przy sobie dzieci i b) kobiet, które zajmowały się nierządem, albo były, albo są karane za przestępstwa przeciwko moralności, albo są osadzone pod zarzutem takich przestępstw, razem z kobietami, nie należącymi do tych kategorii.

Więźniowie śledczy będą osadzani oddzielnie od skazanych, w osobnych oddziałach lub oddzielnych celach.

Więźniów chorych, nie wymagających szpitalnego leczenia, a zwłaszcza gruźliczych, nie wolno osadzać razem ze zdrowymi; o ile możliwości należy dla nich tworzyć osobne oddziały.

Wyjątki od tych zasad, wynikające z warunków lokalnych, uzależnia się od decyzji władz przełożonych nad zarządami więzień.

3) Prośby więźniów o osadzenie w celi pojedynczej, lub w innej celi wspólnej, motywowane ujemnym wpływem otoczenia, lub przykrością pozostawania ze współwięźniami, będą uwzględniane, o ile to tylko w warunkach miejscowych jest możliwe. Zażalenia więźniów z powodu nieuwzględnienia takiej prośby należy przedstawiać władzom, sprawującym nadzór penitencjarny. Ostatecznie rozstrzyga je Minister Sprawiedliwości.

4) W zakresie wykonywania kary pozbawienia wolności i aresztu zapobiegawczego na osobach duchownych wyznania grecko- i ormiańsko-katolickiego należy przestrzegać szczególnych przepisów, zawartych w rozporządzeniu Mi-

nistra Sprawiedliwości z dnia 23 lutego 1927 r. (Dz. Urz. Min. Sprawiedl. Nr. 5/27) i w okólniku z dnia 12 maja 1927 r. Nr. 1293/III. A. W./27 (Dz. Urz. Min. Sprawiedl. Nr. 10/27).

Warszawa, dnia 14 lipca 1928 r.

Za Ministra Sprawiedliwości:

St. Car

Podsekretarz Stanu

K O M U N I K A T

w sprawie zmiany § 96 Instrukcji dla kas skarbowych.

Do wiadomości wszystkich władz i urzędów wymiaru sprawiedliwości i więziennictwa.

Ministerstwo Skarbu, Warszawa, dnia 18 czerwca 1928 r. L. D. VII./839/2. Okólnik Nr. 79. Do wszystkich władz centralnych, wszystkich departamentów i samodzielnych urzędów Ministerstwa Skarbu, Centralnej Kasy Państwowej, wszystkich izb skarbowych i Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego w Katowicach oraz wszystkich kas skarbowych.

Ministerstwo Skarbu w porozumieniu z Najwyższą Izbą Kontroli, zmienia postanowienia § 96 instrukcji dla kas skarbowych w brzmieniu, ustalonym rozporządzeniem Ministerstwa Skarbu z dnia 31 maja 1927 r. L. D. K. 1771/WAK, (komunikat, ogłoszony w Nr. 14 str. 287 Dz. Urzęd. Min. Spr. za r. 1927) i nadaje temu paragrafowi nowe następujące brzmienie:

„Pokwitowanie z odbioru należności powinno być napisane w języku polskim, a suma w gotówce lub w papierach wartościowych powinna być wyrażona słowami.

Pokwitowanie może być także wystawione przez obywateli polskich narodowości niepolskiej w ich języku macierzystym. Jaki język niepolski i na jakim obszarze Państwa jest w tym wypadku dopuszczony, orzekają o tem odrębne przepisy ustawowe.

Pokwitowanie powinno być własnoręcznie napisane i podpisane przez uprawnionego do odbioru należności.

Jeżeli uprawniony do odbioru nie umie lub nie może pisać, natenczas pokwitowanie ma napisać i podpisać osoba postronna, nie należąca do składu pracowników kasy, upoważniona do tego przez uprawnionego do odbioru wobec właściwego urzędnika kasy, używając następującej formy: "za N. N. (imię i nazwisko uprawnionego do odbioru), nie umiejącego (nie mogącego) pisać N. N. (imię i nazwisko oraz adres upoważnionego).

Od upoważnionego do napisania i podpisania pokwitowania, nieznanego osobiście właściwemu urzędnikowi kasy, należy zażądać dowodu osobistego i zanotować na pokwitowaniu daty tego dowodu.

Gdy uprawniony do odbioru umie tylko się podpisać, wówczas treść pokwitowania ma wypisać upoważniona przez niego osoba inna, również postronna, nie należąca do składu pracowników kasy.

W tym wypadku na pokwitowaniu należy zanotować imię i nazwisko oraz adres osoby, upoważnionej do napisania pokwitowania, chociażby ona była znana właściwemu urzędnikowi kasy.

Tożsamość osoby nieznanej należy sprawdzić z dowodem osobistym.

K O M U N I K A T

w sprawie umieszczenia we wszystkich gmachach plakatu Powszechnej Wystawy Krajowej w roku 1929.

Do wiadomości wszystkich władz i urzędów wymiaru sprawiedliwości.

Wydział Propagandy Powszechnej Wystawy Krajowej w roku 1929, w Poznaniu dnia 27 czerwca 1928 r. zawiadomił, iż w pierwszej połowie lipca r. b. gotowy będzie pierwszy nakład dużego plakatu (71 × 91 cm.) w liczbie 50 tysięcy. Ze względów propagandowych będzie przesłany do sądu 1 plakat, który należałoby umieścić na widocznym miejscu w gmachu sądowym.

R U C H S Ł U Ż B O W Y

urzędników w okręgu sądu apelacyjnego w Krakowie.

Prezes sądu apelacyjnego w Krakowie zamianował z ważnością od dnia 1 lipca 1928 r.:

1) Antoniego Böhma, st. oficjała w Tarnowie, st. sekretarzem sąd. w Tarnowie,

2) Leona Pilarza, st. oficjała w Żywcu, st. sekretarzem sąd. w Białej.

Następujących urzędników X st. służb. urzędnikami IX st. służb.:

- 1) Władysława Giebułtowskiego w Żywcu,
- 2) Stanisława Kołdrasa w Bochni,
- 3) Piotra Łuciowa w Nowym Sączu,
- 4) Walentego Piątka w Rzeszowie,
- 5) Stanisława Dzieniewicza w Łańcucie,
- 6) Tomasza Żołyniaka w Przeworsku,
- 7) Józefa Patryna w Ropczycach,
- 8) Józefa Hejnickiego w Krośnie,
- 9) Franciszka Wojtanowskiego w Tarnowie,
- 10) Józefa Kumorka w Wojniczu,
- 11) Zygmunta Czulkowskiego w Chrzanowie dla Krzeszowic,
- 12) Alfonsa Prusaka w Pilźnie,
- 13) Antoniego Waligórę w Starym Sączu,
- 14) Ignacego Leniarta w Tyczynie,
- 15) Jana Olejnika w Myślenicach dla Krosna.

Następujących kancelistów w XI st. st. urzędnikami w X st. st.:

- 1) Jana Giercuszkiewicza w Żywcu,
- 2) Adama Florczyka w Wiśniczu,
- 3) Władysława Woźniackiego w Żmigrodzie,
- 4) Teodora Małeckiego w Łańcucie,
- 5) Franciszka Kieresa w Chrzanowie,
- 6) Jana Kleinera w Nowym Sączu,
- 7) Józefa Kąkola w Żywcu,
- 8) Stanisława Kucharskiego w Ropczycach dla Muszyny,
- 9) Józefa Piotrowskiego w Gorlicach,
- 10) Stanisława Gawlasównę w Wojniczu dla Tarnobrzega,
- 11) Marię Małą w Białej,
- 12) Janinę Fafarównę w Jasle,
- 13) Janinę Kuchnikównę w Krakowie,
- 14) Janinę Pollakową w Nowym Sączu,
- 15) Janinę Skórczyńską w Rzeszowie,
- 16) Henryka Brożynę w Jasle,

- 17) Stanisława Zacharę w Bochni,
- 18) Marijana Janickiego w Nowym Sączu dla Muszyny,
- 19) Marię Jaworską w Tarnowie,
- 20) Józefa Filipowskiego w Rzeszowie,
- 21) Jana Lewickiego w Zakliczynie,
- 22) Franciszka Achtyla w Mielcu,
- 23) Tadeusza Wajdowicza w Dąbrowie,
- 24) Helenę Szafranównę w Krakowie,
- 25) Edwarda Mazurka w Tyczynie,
- 26) Jana Kaniewskiego w Rzeszowie,
- 27) Franciszka Gawlika w Strzyżowie dla Kolbuszowej,
- 28) Michała Brniaka w Dębicy,
- 29) Antoniego Nicieję w Tarnowie.

Następujących praktykantów III kategorii kancelistami sądowymi w XI st. st.:

- 1) Bolesława Szumana w Wieliczce,
- 2) Jana Drabika w Wieliczce,
- 3) Franciszka Piekarza w Strzyżowie,
- 4) Kazimierza Kwaśnego w Głogowie,
- 5) Marijana Bodzka w Kętach,
- 6) Józefa Sieprawskiego w Zatorze,
- 7) Kazimierza Kuliga w Krościenku dla Nowego Targu,
- 8) Władysława Maczkę w Nisku,
- 9) Tadeusza Osiniaka w Czarnym Dunajcu,
- 10) Stanisława Międlara w Rzeszowie,
- 11) Emanuela Kujawskiego w Oświęcimiu,
- 12) Józefa Michałowskiego w Bochni,
- 13) Władysława Matlachowskiego w Tarnobrzegu dla Rzeszowa,
- 14) Jana Świerzewicza w Jasle,
- 15) Feliksa Włocha w Jasle,
- 16) Ludwika Raczkę w Jaworznie,
- 17) Stefana Böhma w Brzesku,
- 18) Stanisława Lignarskiego w Jasle,
- 19) Adama Ociepkę, kanc. w Mielcu,
- 20) Józefa Biedę, kanc. w Żabnie,
- 21) Jana Seńkowskiego, woźnego w Krościenku, kancelistą dla Krościenka.

Nadto prezes sądu apelacyjnego w Krakowie przeniósł na własną prośbę w drodze ogłoszonego konkursu:

- 1) Henryka Delektę st. oficjała w Żmigrodzie do Krakowa,
- 2) Romana Kmiecica, kancelistę w Myślenicach do Krosna,
- 3) Józefa Banasia kancelistę w Oświęcimiu do Wadowic.

W Y K A Z

ruchu służbowego aplikantów w okręgu sądu apelacyjnego w Warszawie na dzień 1 lipca 1928 r.

Prezes sądu apelacyjnego w Warszawie mianował aplikantami w okręgu tegoż sądu: Franciszka Ślabickiego postanowieniem — z dn. 1 czerwca 1928 r., Czesława Chanę Gerlitz, Irenę-Antoninę Wojnikonis — z dn. 4 czerwca 1928 r., Czesława Pogorzelskiego — z dn. 6 czerwca 1928 r., Abrama-Josefa Brawermana, Stanisława-Feliksa Łęckiego — z dn. 8 czerwca 1928 r., Jana-Józefa Krośnickiego, Helenę z Majznerów Rotenbergową, Rywkę Pływacką — z dn. 9 czerwca 1928 r., Bernarda Kapłana, Stanisława-Kazimierza Malinowskiego — z dn. 12 czerwca 1928 r., Szmula-Samuela Markowa — z dn. 14 czerwca 1928 r., Józefa Landaua,

Wacława-Franciszka Krzywca — z dn. 16 czerwca 1928 r., Józefa Litwina — z dn. 18 czerwca 1928 r., Wiktora Popławskiego, Arnolda Łabenskigo — z dn. 20 czerwca 1928 r., Jana Inożarskiego, Arnolda Sucharczuka — z dn. 21 czerwca 1928 r., Chaima-Jakóba Klajnwekslera, Fabjana-Gwidona Konewkę — z dn. 22 czerwca 1928 r., Abrama-Chaskiela Kona, Zygmunta Kropiwnickiego — z dn. 23 czerwca 1928 r., Wilhelma Mrówkę, Zdzisława-Wiktora Zdanowicza — z dn. 26 czerwca 1928 r.

Zwolnieni na skutek podania: Maksymiljan Karbowski rozp. z dn. 4 czerwca 1928 r., Halina Awrutinówna — z dn. 6 czerwca 1928 r., Marjan Lewandowski — z dn. 8 czerwca 1928 r., Wacław Jaworski, Tadeusz-Edward Dudicz — z dn. 12 czerwca 1928 r., Sergjusz-Wacław Stratonowicz — z dn. 18 czerwca 1928 r.

W Y K A Z

**ruchu służbowego aplikantów w okręgu sądu apelacyjnego w Lublinie
na dzień 1 lipca 1928 r.**

Prezes sądu apelacyjnego w Lublinie:

a) mianował aplikantami: Lejbisza Szmerbacha recte Feldmana postanowieniem z dnia 8 czerwca 1928 r., Karola-Bronisława Ciołka, Albina Radziwiłowicza, Stanisława Majera, Jana Łuczyńskiego, Anszela-Salomona Goldberga — z dnia 11 czerwca b. r., Ozyasa-Heschla Weilera — z dnia 21 czerwca b. r. i Leona Meiselmanna — z dnia 25 czerwca b. r.;

b) zwolnił na skutek podania: Annę Rzeszotarską i Konrada Bielskiego — z dnia 8 czerwca b. r., Elę Altmana i Abrama Udelsmana — z dnia 30 czerwca b. r.

A D W O K A T U R A.

W Okręgu Izby Adwokackiej w Samborze.

Zgłosili zamiar przesiedlenia się:

Dr. Salomon, vel Zygmunt Haendel, adwokat w Drohobyczu, z Drohobycza do Bukowska.

W Okręgu Izby Adwokackiej w Poznaniu.

Wpisani na listę adwokatów:

Tomasz Hempowicz, z miejscem zamieszkania w Poznaniu,
Antoni Kaczkowski, z miejscem zamieszkania w Poznaniu.

K O N K U R S.

W obwodzie sądu apelacyjnego w Toruniu jest do obsadzenia stanowisko sędziego sądu okręgowego w Grudziądzu.

Udokumentowane podania o nadanie tego stanowiska należy wnosić w drodze służbowej na ręce prezesa sądu apelacyjnego w Toruniu do dnia 20 lipca 1928 r.